

НА СВОЕТО МѢСТО И НА СВОЕТО ВРЕМЕ.

Две важни нѣща се изискватъ отъ човѣка: всѣко нѣщо да постави на своето мѣсто, и всѣка идея да се роди и реализира на своето време. Ако детето не се роди на опредѣленото време, то се лишава отъ животъ. Ще кажете, че разбирате тия нѣща, че не е нужно да се говорятъ. Въ сжщностъ хората страдатъ отъ неразбиране на нѣщата. Нѣкои мислятъ, че много нѣща знаятъ и много работи разбиратъ. Нѣщата могатъ да се разбиратъ по два начина: по човѣшки и по Божественъ начинъ. Докато се разбиратъ по първия начинъ, човѣкъ всѣкога е ограниченъ. Нѣкой разбира, че ще умре. Какво придобива отъ това разбиране? Кое положение е по-добро за човѣка: да разбира, че ще умре, или да разбира, че ще се роди? При първото положение човѣкъ напуска мѣстото си, а при второто — заема мѣстото си. Който напуска мѣстото си, той умира; който заема мѣстото си, той се ражда. Следователно, когато напуска мѣстото си, човѣкъ страда; когато заема мѣстото си, той се радва. Въ това отношение радостта и скръбта представятъ естествени състояния, които взаимно се смѣнятъ. За да не скърби, човѣкъ трѣбва доброволно да напусне мѣстото си, съ съзнание, че